

BIENVENUE. WELCOME. BENVENUTO.
SRDEČNE VÁS VÍTÁMEV HOTELI OBLAČNÝ ZÁMOK

Užite si svoj pobyt.

Hrozilo, že môj prvý deň v úlohe opatrovateľky bude totálne fiasko.

„Ty si celkom určite tá najhoršia opatrovateľka na svete, Fanny Funkeová,“ tvrdil aj Don, keď som hekticky prebehla popri ňom a kričala: „Chlapci! To nie je smiešne! Vráťte sa, prosím!“

„Áno, prosím, prosím, prosím!“ napodobňoval ma Don. „Inak ma totiž prepustia.“

Možné to bolo. A pritom som nedávala pozor iba minútu. Na moju obranu: človek stratí v snehu deti z očí rýchlejšie, než si myslí, keď sa úmyselne odkradnú a zároveň majú na sebe biele vetrovky, biele otepľovačky a biele čiapky. Takéto oblečenie by mali zákony zakazovať. Ďaleko zájsť nemohli, trblietajúca sa snehová pokrývka hore kopcom nebola porušená. No tu na západnej strane hotela existovalo dosť skryš pre drobné chytré deti v maskovacom oblečení, mohli sa schovať nielen za rôznymi hrbami snehu, aj osamotene stojace stromy, kopy palivového dreva a výstupky vo fasáde im ponúkali perfektné úkryty.

Prižmúrila som oči, aby som zažmurkala do svetla. Na večer a počas vianočných sviatkov hlásili v predpovedi počasia

ďalšie sneženie, hoci obloha bola ešte žiarivo modrá a sneh sa v ligotaní pretekal s oknami a medenými strechami na vežiach, vežičkách a vikieroch. Nižšie v doline naproti tomu ležala už od včera rána hustá hmla. Takémuto počasiu vďačil hotel za svoju prezývku *Zámok v oblakoch*.

„Je tu nezvyčajné ticho, všakže?“ Don Burkhardt junior mi pripomenul, že teraz nemám čas obdivovať krásu švajčiarskych hôr. „Ktovie, či tie milé deti už nezamrzli...“

Don sedel na veľkých saniach, na ktorých sa ťahalo palivo-
vé drevo ku vchodu do suterénu, hojdal nohami a lízal zmrzlinu v kornútku, ktorú si musel osobne zaobstarať v kuchyni. Palivo-
vé drevo jednoducho vysypal do snehu pred tabuľu „Vitajte v Château Janvier“.

Pri pohľade na zmrzlinu som dostala nápad. „Hej, chlapi! Nechceli by ste lahodnú zmrzlinu?“ zvolala som.

No stále tu bolo ticho ako v hrobe.

Don sa pobavene zachichotal. „Nemala si dovoliť, aby ten český sezónny pracovník odvedol tvoju pozornosť od povinností, Fanny Funkeová.“

„Ty radšej pozbieraj to drevo, ak nechceš mať problémy,“ povedala som.

Hoci bol Don na deväť rokov skôr malý a útlý a so svojím vyhrnutým noštekom a veselými hnedými očami vyzeral rozkošne neškodný, tajne som sa ho bála. Nič z toho, čo vychádzalo z jeho úst, ani zďaleka neznelo primerane jeho veku, a to ma dvojnásobne vytáčalo, lebo mal jasný detský hlások, roztomilý švajčiarsky prízvuk a trošku šušlal, tiež takým milým spôsobom. Jeho čudný zvyk oslovovať ľudí zásadne krstným menom i priezviskom, niekedy dokonca aj s uvedením mesta, vlastnosti alebo veku – „Beží ti očko na pančuche, Fanny Funkeová,

sedemnáštročná, z Achimu pri Brémach“ – mal v sebe niečo zvláštne hrozivé, tak ako v mafiánskom filme, keď niekto niekomu zašepkal „Viem, kde bývaš“, aby mu potom pri najbližšej príležitosti položil pred dvere konskú hlavu. Ak mal šťastie.

Don a jeho rodičia boli stálymi hosťami v hoteli a chlapec sa tu vynikajúco vyznal. Celé dni sa potuloval po budove, odpočúval rozhovory, robil neplechu a súčasne sa správal, akoby mu hotel spolu s ľuďmi v ňom patril. Bolo jedno, či išlo o hosta alebo o niekoho z personálu – Don vedel o všetkých hrôzostrašne veľa. Aj keby si napriek zákazu preštudoval osobné zložky, čo bol môj predpoklad, bolo desivé, že si to všetko dokázal tak detailne zapamätať. Nákladné výtahy, kancelárie alebo suterén – Don sa najradšej ponevierať tam, kam hostia nemali žiadny prístup, a keďže bol taký malý a zlatý, iba zriedka to malo nejaké následky. Koho nemohol obalamutiť svojím nevinným srnčím pohľadom, toho zastrašil tým, že vyslovil jeho celé meno a len tak mimochodom upozornil na svojho veľmi bohatého otca Dona Burkhardta seniora a jeho priateľské vzťahy s jedným z dvoch bratov Montfortovcov, ktorým patril hotel. Minimálne so mnou to tak robil. Hoci som sa pokúšala nedať to na seba poznať, napriek tomu sa jeho mafiánske metódy ukázali ako účinné. Iba predvčerom som ho prichytila, ako si utiera ruky zamazané od čokolády do vyšívanych zamatových portier v malom vestibule na druhom poschodí, celkom vedome a provokujúco. Na moje rozhorčenie zareagoval povýšeneckým úsmevom. „Och, Fanny Funkeová z Achimu pri Brémach, ktorá nedokončila školu, má očividne slabosť pre otrasné závesy!“

To ma ešte viac pobúrilo: všetky závesy a vankúše na celom poschodí boli ušité z tej istej látky, boli prekrásne, tmavočervené s vtákmi a kvetinovými výhonkami vyšitými matnou

zlatou nitou. Človek nemusel byť odborník, aby spoznal, aké boli vzácne, hoci červená v priebehu rokov trochu vybledla. Keď ste opatrne prešli prstami po zamate, takmer sa zdalo, že vám opätuje hladkanie.

„A vôbec: nie je to tvoja úloha, udržiavať tu všetko čisté, pomocná chyzná Fanny Funkeová s čudnými pehami?“ opýtal sa Don. Predvčerom som totiž ešte nerobila opatrovatelku, ale bola som súčasťou upratovacieho personálu. „Čo myslíš, koľko peňazí nechá môj otec každý rok v tomto hoteli? A čo myslíš, koho skôr vyhodia – teba alebo mňa? Na tvojom mieste by som bol rád, že to je iba čokoláda, a rýchlo by som sa pokúsil tie škrvny vyčistiť, skôr než ti bude slečna Müllerová čítať leviť.“ (Odkiaľ len poznal takéto výrazy? Dokonca ani moja babka takto nerozprávala.)

„A ja by som na tvojom mieste rýchlo zdrhla, skôr než ti metličkou na prach vyprášim zadok!“ odvetila som síce, no Don s úškrnom pomaly odkračal a dobre vedel, že vyhral. Slečny Müllerovej, šéfky upratovacieho tímu, som sa bála totiž ešte viac než jeho. A kým som zo zamatových portier kefovala čokoládový flak, skutočne som bola trochu vďačná za to, že išlo iba o čokoládu.

„Ak tu bude mať ktosi problémy, tak potom ty,“ ozval sa teraz Don a lízal zmrzlinu. „Flirtovala si s Jaromírom Novákom, tridsaťosemročným, fúzatým, namiesto toho, aby si dávala pozor na deti. To môžem dosvedčiť.“

„Neflirtovala som s ním,“ opravila som ho okamžite. „Len som Jaromírovi rýchlo pomohla rozmotať svetelnú reťaz. Čo patrí k mojim úlohám.“ Ved' som nebola iba opatrovatelka, podľa opisu pracovnej pozície bola praktikantka v hoteli „dievča pre všetko“ a „vždy flexibilná“.

Don pokrútil hlavou. „Smiala si sa, založila si si za ucho prameň vlasov a tvárida si sa dôverčivo – to všetko sú znaky reči tela pri ženskom tokaní.“

„Nezmysel!“ povedala som rozčúlene. „Jaromír je pre mňa príliš starý a má v Čechách ženu a deti, ktoré veľmi ľúbi.“ A aj keby bol o dvadsať rokov mladší a slobodný, nikdy v živote by som s ním neflirtovala. Ja zo zásady neflirtujem. Už len to slovo „flirtovať“ považujem za hrozné. „Mimocho...“ Odmlčala som sa. Donov výraz tváre jasne prezrádzal, ako veľmi sa teší z toho, že sa tak rázne bránim. Zase raz som mu potvrdila, ako vážne ho beriem. Pritom to bolo to posledné, čo som mu chcela dať najavo.

„Takže čo? Videl si tie dvojičky alebo nie?“ opýtala som sa stroho.

Don okamžite zmenil taktiku. „Dokonca viem, kde sa schovali.“ Venoval mi dôverčivý pohľad, ktorý by mu závidel aj Bambi. „Prezradím ti to, keď povieš pekne prosím, prosím.“

„Prosím,“ vysúkala som zo seba, hoci som vedela, že robím chybu.

„Dvakrát, poprosím!“ požadoval Don.

„Prosím, prosím,“ zaškrípala som zubami.

Don sa veselo zasmial. „Teraz ti prezradím, prečo si taká zlá opatrovatelka: jednoducho nevyžaruješ žiadnu prirodzenú autoritu. Deti vedia niečo také vycítiť.“

„A ja ti teraz prezradím, prečo nemáš žiadnych kamarátov: jednoducho nevyžaruješ žiadnu prirodzenú láskavosť.“ Vychrlila som to skôr, než som si uvedomila, aké odporné to vlastne bolo. Zahanbene som si zahryzla do pery. Fakt musím byť tá najhoršia opatrovatelka na svete, po prvé, lebo sa mi podarilo stratiť dvoch šesťročných chlapcov ľahkých ako pierko len preto, že som sa raz otočila, a po druhé, lebo som pocítovala ná-

stojčivú túžbu zlikvidovať Bambiho osobne. Pritom som toto praktikantské miesto dostala pravdepodobne iba vďaka tomu, že som ako argument použila svoje skúsenosti s dvomi malými bratmi a tak vzbudila dojem, že som mimoriadne šikovná a mám rada deti.

„Au!“ Donovi sa sediac na saniach takmer podarilo ma potknúť, ale zvládla som prejsť vedľa neho bez toho, aby som spadla. Ani náhodou nemám deti rada! Deti sú pohroma. No nebolo mi to nič platné: dve musím znova chytiť. A to tretie budem odteraz jednoducho ignorovať.

„Chlapci! Haló!“ Pokúšala som sa, aby môj hlas znel priateľsky a nie vystresovane, ako keby sme sa jednoducho hrali na skrývačku. Nikde žiaden pohyb. Pritom ešte pred chvíľkou nemohli držať jazyk za zubami a nepretržite hovorili v smiešnych rýmoch. Keby som si mohla spomenúť aspoň na ich hlúpe krstné mená! Boli to nejaké trendové anglické mená ako... „Josh? Ashley? Kde ste? Nechcete dokončiť toho snehuliaka? Zaobstarala som peknú mrkvu ako nos.“

Don sa ďalej chichotal. „Ani len ich mená nevieš, neschopná Fanny. Svoju mrkvičku si môžeš strčiť vieš kam. Jednoducho to vzdaj!“

Tvárila som sa, akoby som ho vôbec nepočula. V žiadnom prípade sa teraz nevzdám. Za posledné tri mesiace som už čelila úplne iným výzvam. A také zlé, ako to na prvý pohľad vyzeralo, to vôbec nebolo. Mojou úlohou bolo zabaviť na čerstvom vzduchu dvojčičky Bauerovcov (Laramy? Jason?), kým ich rodičia v hoteli v pokoji zabalia veci a odovzdajú kľúče a presne vzaté som teraz nerobila nič iné: tieto prekliate deti sa určite čertovsky dobre bavili, lebo sa im podarilo ujsť a schovať sa. Na čerstvom vzduchu.

„Už si počula niekedy niečo o zanedbaní povinností pri dohlade na deti, onedlho expraktikantka Fanny Funkeová?“ Don oblizol zmrzlinu. „Dúfam, že si dobre poistená. Na tvojom mieste by som sa modlil, aby tí dvaja nespadli do nejakej ľadovcovej trhliny. Keď o chvíľu začne snežiť, pátracie psy už nebudú môcť zachytiť ich stopu.“

Potlačila som nutkanie zapchať si uši. Toto dieťa muselo byť diabol osobne. Podľa mojich vedomostí tu neboli žiadne ľadovcové trhliny, no sama som počula, že môj hlas znel teraz prenikavo a ustrašene. „Nechcete na rozlúčku ešte pohladkať veвериčku?“

„Na to ti neskočia.“ Don odhodil napoly zjedený kornútik do snehu. „Ach, ale nebudem taký zlý. Utekali tým smerom.“ Ukázal na nové klzisko, ktoré Jaromír a starý Stucky vykúzlili v posledných dňoch vedľa starožitného kolotoča. „Myslím, že sa chcú schovať v lyžiarni.“

Celkom hlúpa som nebola. Namiesto toho, aby som nasledovala jeho natrčený ukazovák, odhodlane som kráčala opačným smerom. A presne tak, len čo som prešla pár metrov, počula som tlmený chichot a videla som, ako sa kýve konár na obrovskej Polmesiacovej jedli, ktorú Jaromír a starý Stucky počas odvážnej lezeckej akcie v novembri omotali svetelnými reťazami. Teda Jaromír liezol, starý Stucky držal rebrík. Meno Polmesiacová jedľa dostal strom preto, lebo svetlá boli rozmiestnené iba na konároch otočených smerom k hotelu. Bolo mi povedané, že sú to tie isté svetelné reťaze ako pred tridsiatimi rokmi, ale keďže stromy za tridsať rokov narastú a reťaze nie, stačili teraz už len pre polovicu stromu. Večer preto žiarila a trblietala sa s oknami hotela opreteký iba jedna strana jedle, zatiaľ čo tmavá a pokojná strana, otočená k údoliu, splyvala

s nočnou oblohou rovnako ako mesiac. Polmesiacová jedľa súčasne vymedzovala hranicu medzi udržiavanou a osvetlenou zeleňou a nedotknutou prírodou. Čo však teraz, keď všetko ležalo pod hrubou snehovou pokrývkou, aj tak nehralo žiadnu rolu.

Ten strom bol naozaj perfektnou skrýšou, keď mal niekto len meter dvadsať. Konáre sa ako vejár rozprestierali až po zem, pod nimi bola pravdepodobne mäkká a suchá posteľ z machu a jedľového ihličia, ku ktorej sa sneh nemohol dostať.

Aby som deti nevyplašila, nešla som rovno k nim, ale približovala som sa nenápadným oblúkom. „Tieto superchytré bauerovské dvojčičky sa vedia fakt výborne schovať,“ vyhlásila som z plného hrdla. „Aké hlúpe, že ich nemôžem nájsť a ukázať im to obrovské prekvapenie, ktoré pre nich mám. A to sa netýka len veвериčky...“

Pod jedľou sa ozvalo šuškanie. Nemohla som si odpustiť úškrn.

No moja radosť netrvala dlho.

„Nenechajte sa prekabátiť, Jayden a Ash Bauerovci z Limburgu na rieke Lahn!“ zvolal Don rovno za mnou. Opustil svoje miesto na sánkach na drevo, aby mi ďalej strpčoval život. „Nemá pre vás žiadne prekvapenie. A už vôbec nie veвериčku! Chce vás chytiť a potom musíte odcestovať so svojimi rodičmi domov, a bude po zábave! Radšej zdrhnite!“

„Jayden a Ash sú takí múdri, že nikdy nebudú počúvať hlúpeho Dona,“ povedala som s nádejou, no deti už vyliezli spod jedle a s hulákaním a smiechom bežali cez parkovisko. Don uznanlivo zatlieskal. Neostávalo mi nič iné, len sa tiež rozbehnúť. Moji chránenci však bohužiaľ utekali nesprávnym smerom, preč od hotela dolu k ceste. Šikovne preskočili bariéru zo

špinavého snehu a ľadu, ktorú vytvoril snežný pluh, prešli cez cestu a na druhej strane opäť preliezli cez snežnú stenu.

„Nie! To je nebezpečné!“ vykrikla som, kým som sa škriabala za nimi. Skutočne to bolo nebezpečné. Cesta síce nebola veľmi frekventovaná, lebo sa končila tu hore pri hoteli, no ako lesklá čierna stuha sa hadila v dobrodružných serpentínach dolu do údolia a bola dosť strmá. Ešte strmší bol svah obrastený smrekmi, po ktorom sa tiahla nahor a po ktorom sa deti teraz s hlasným smiechom začali šmýkať dolu. Ako malé bystré opičky sa pridržiavali nízko visiacych konárov a bleskovo rúčkovali dolu kopcom. Na rozdiel od nich dvoch ma snehová pokrývka, ktorá sa viackrát roztopila a znova zamrzla, nedokázala uniesť a s praskaním som pri každom kroku zapadla minimálne po kolena. Bolo to, akoby som sa pokúšala prebehnúť po karamelovej kôrke krivo stojacej misky plnej plnej crème brûlée.

„Zostaňte stáť,“ zvolala som zúfalo. „Prosím!“

„Prosím, kosím, lilovosím, lilorína, nína, nosím!“ vykrikovali dvojčky veselo. Don mal pravdu. Nevyžarovala som vôbec žiadnu autoritu.

Deti sa vyštverali cez ďalšiu serpentínu a opäť prešli cez cestu.

„Teraz by ste už mali fakt zastat!“ Rýchlo som vytiahla nohu z mimoriadne hlbokkej diery a skúšala som robiť väčšie kroky. „Žijú tu... medvede!“

„Medvede, na mede, lilopede, lilorína, nína, juj...“ Jeden z chlapcov spadol, vo švungu sa šmykol po zadku k najbližšiemu stromu a išiel sa popukať od smiechu. Jeho bratovi to prišlo také smiešne, že si tiež sadol a skúsil prekonať tú vzdialenosť na zadku.

„Nerobte to!“ skríkla som vyplašene, lebo už som ich videla, ako sa nezadržateľnou rýchlosťou kľžu dolu strmým svahom, až kým si buď nezlomia väzy na kmeni stromu, alebo ich nezachytí na ceste auto. Namýšľala som si, že počujem motor, a zdvojnásobila som svoje úsilie predať sa dopredu. Pritom som sama stratila rovnováhu, pristála som na bruchu v snehu a hneď som sa premenila na ľudské boby. Prenesenie váhy a hladký povrch môjho kabáta sa postarali o to, že som letela dolu svahom po snehu a ani moje vystreté ruky, ani moje vrieskanie – niečo neoriginálne ako „Niiiiiiiiieeeeeeeeeee!“ – ma nemohli zastaviť. Presvišťala som popri dvojičkách, preválila som sa cez ďalší val snehu a pristála rovno na vozovke. Všetko sa to zbehlo tak rýchlo, že som si v duchu ani nestihla premietnuť svoj život v pestrých obrazoch.

Deti tiež bleskurýchle preleteli cez val a padli rovno na mňa. Podľa ich roztopašného smiechu sa dalo usudzovať, že si neublížili. U seba som si tým nebola taká istá. Skôr než som si mohla overiť, či ešte žijem, počula som škripať brzdy. A krátko nato rozrušený hlas: „Preskočilo vám? Takmer som vás prešiel!“

Odsunula som jednu detskú nohu zo svojej tváre a pokúsila som sa nadvihnúť hlavu.

Len asi meter od nás sa nachádzal nárazník auta. Bolo to malé tmavozelené vozidlo s zürišskou poznávacou značkou. Dvere na aute boli dokorán rozcapené a vodič, chlapec nie oveľa starší odo mňa, stál priamo pred nami. Vyzeral na smrť vydesený, čo som vedela absolútne pochopiť.

Od ľaku som začala navyše drkotať zubami. To bolo naozaj hrozne tesné.

„Je niekto zranený?“ spýtal sa chlapec.

Pozviechala som sa a prekvapilo ma, že to fungovalo. Pristátie bolo síce tvrdé, no podšitý kabát a hrubé rukavice ma ochránili pred odreninami a horšími vecami. „Myslím, že nie,“ povedala som a rýchlo som podrobila prehliadke aj dvojičky. Žiadna krv, nijaké vyvrtnuté končatiny, očné zuby im chýbali už predtým, len žiariace oči a červené líca. Takto vyzerali šťastné deti.

„Ešte raz!“ zvolali. „Bolo to super!“

Pre istotu som ich zdrapla za kapucne stále snehobielych vetroviiek.

„To bolo totálne ľahkovážne a nebezpečné,“ nadával chlapec. „Mohli ste byť už mŕtvi.“

Preboha, áno. „To máš úplnú pravdu,“ precedila som medzi drkotajúce zuby. „Je mi to fakt ľúto. Lenže keď sa raz človek začne šmýkať po svahu, je jednoducho nemožné znova...“

„A ja by som bol na vine,“ skočil mi do reči chlapec. Vôbec ma nepočúval a jednoznačne hovoril skôr sám so sebou ako so mnou. Zamračene civel pomimo nás do prázdna. „Bol by súdny proces, v ktorom by všetci svedkovia boli mŕtvi, asi by som musel ísť do väzenia, vzali by mi vodičák a môj otec...“ Zachvel sa a odmlčal.

Odkiaľala som si. „A preto by sme sa mali jednoducho tešiť, že všetci žijeme!“ Keďže drkotanie zubov poľavilo, odvážila som sa usmiať. Rada by som mu položila ruku na plece, aby som ho prebudila z jeho pochmúrnej vízie paralelného sveta, no neodvážila som sa pustiť deti. „Ako som povedala, je mi hrozne ľúto, že sme ti nahnali taký strach. Bol by si taký milý a odviezol nás autom k hotelu? Aj ty tam ideš, či nie?“ Samozrejme, že ide, tu hore predsa nič iné nie je. Pravdepodobne je

to jedna z dodatočných pomocných síl pre obsluhu, ktoré hotel najal do reštaurácie počas vianočných prázdnin.

„Vy ste hostia z Nemecka?“

„Hej, vej, kadesej, kadesila, lala, lej,“ povedal Ash. Alebo to možno bol aj Jayden. Vyzerali absolútne identicky. Chlapec prikývol, akoby to všetko vysvetľovalo. Otvoril obom drobcom zadné dvere. Kapucne som pre istotu pustila, až keď boli pripútaní.

„Tak! To by sme mali.“ S úľavou som zabuchla dvere a vďačne som sa usmiala na chlapca. „Detská poistka! Najlepší vynález od čias kníhtlače.“

„Tvoji bratia asi radi utekajú, však?“

„Och, to vôbec nie sú moji bratia. Ja nie som hotelový hosť, ale praktikantka a dnes je môj prvý deň v úlohe opatrovateľky.“ Zasmiala som sa. „Nie najlepší prvý deň, ako si si už istotne všimol. Ja a deti – to nie je dobrá kombinácia. Ak mám byť úprimná, dokonca aj v práci sa mi páčilo viac, hoci som sa hneď v prvý deň popálila na mangli. A podarilo sa mi zničiť aj jeden obrúsok s monogramom.“ Zvyčajne som nebývala pri cudzích ľuďoch taká zhovorčivá, to musel spôsobiť šok a čistá radosť z toho, že sme ešte medzi živými. Okrem toho mal ten chlapec veľmi dôveryhodnú tvár. „Len nikomu nepovedz, že tie deti takmer zrazilo auto pod mojím dohľadom, dobre? Inak by ma hneď vyhodili.“ Stiahla som si rukavicu a vystrela som k nemu ruku. „Mimochodom, ja som Fanny. Fanny Funkeová.“ Nechýbalo veľa a bola by som dodala „z Achimu pri Brémach, ktorá nedokončila školu“, taký veľký vplyv mal na mňa Don Burkhardt junior.

„Ben.“ Chlapec chytil moju ruku a potriasol ňou. Pri prúde slov, ktoré som chrlila, sa zjavne trochu uvoľnil, lebo sa teraz usmial. „Ben Montfort.“

„Ach, aké podarené,“ poznamenala som. „Majitelia hotela sa tiež volajú Montfortovci. Roman a Rudolf Montfortovci. Sú to bratia...“

Och preboha. Och. Preboha. Zdesene som naňho civela. „Prosím, prosím, povedz, že nie si ich príbuzný.“

Ben ľútosťovo nadvihol plecia. „Je mi to ľúto,“ odvetil.